

mescid inşa edilmiştir. Ardından Medine'ye gelen yabancıların ve fakirlerin geceledikleri bir mekân haline gelmiştir (*Mir'âtü'l-Haremeyn*, II, 1075). Osmanlı döneminde birkaç defa tamirat geçiren Rûme Kuyusu, Medine Suûdî idaresine geçince Mescid-i Nebevî'ye ait vakıf alanı içerisinde kalmıştır. Günümüzde etrafında iki ayrı kuyunun kazıldığı Rûme Kuyusu süs bitkileri ekimiyle deneme üretiminin yapıldığı bir alanda bulunmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakât* (nşr. M. Abdülkâdir Atâ), Beyrut 1410/1990, I, 390, 392; İbn Şebbe, *Târîhu'l-Medîneti'l-münevvere*, I, 152-154; Belâzûrî, *Ensâb* (Zekkâr), II, 200-202; İbn Cübeyr, *er-Rihle*, Beyrut, ts. (Dârü's-şarkî'l-Arabî), s. 151; İbnü'n-Neccâr el-Bağdâdî, *ed-Düretü's-şemine fi târihi'l-Medîne* (nşr. M. Zeynühum M. Azeb), Kahire 1416/1995, s. 107-109; Yâkût, *Mu'cemü'l-büldân*, I, 299-300; Cemâleddin el-Matarî, *et-Ta'rif bimâ en-seti'l-hicre min me'âlimi Dâr'l-hicre* (nşr. Saîd Abdülfettâh), Mekke 1997, s. 157-159; İbn Battûta, *Tuhfetü'n-nüzzâr*, I, 144; Semhûdî, *Vefâ'ü'l-vefâ' bi-ahbâri dâr'i'l-Mustafâ* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamîd), Beyrut 1404/1984, III, 967-971; Ay-yâsî, *er-Rihletü'l-Ayyâşüyye*, Rabat 1397/1977, I, 268; *Mir'âtü'l-Haremeyn*, II, 1075; M. M. Hasan Şürrâb, *Ahbabü'l-vâdi'l-mübârek el-Akîk*, Medine 1405/1985, s. 132-133.

MUSTAFA SABRİ KÜÇÜKBAŞÇI

RUMELİ

Osmanlılar'ın
Balkan yarımadasına verdikleri
coğrafi isim
ve bu bölgeyi içine alan eyalet.

Bizanslılar'ın kendileri ve ülkeleri için kullandıkları Romaioi, Romania kelimeleri İslâm dünyasında onların Rum, Doğu Roma İmparatorluğu ülkesinin de "bilâdü'r-Rûm" veya "memleketü'r-Rûm" şeklinde tanınmasına yol açmış, bu tabirler, Anadolu'nun Türk-İslâm hâkimiyeti altına girmesinden sonra Rum ismiyle Bizans idaresinde bulunmuş Anadolu'yu gösteren bir coğrafi ad olarak yaygınlaşmıştır. Batılı seyyahlar, XIII. yüzyılda Türkler'in idaresindeki Anadolu'ya Turquemenie (Turquie) ve Bizans İmparatorluğu'na tâbi yerlere Romania (Romania) diyorlardı. Nihayet bu tabir, daha ziyade Ortodoks Yunan mezhebinin hâkim bulunduğu Balkan yarımadasını ifade etmeye başladı. Osmanlı Türkleri, Balkanlar için Rum-ili adını Romania'dan aldılar ve Anadolu'ya karşı denizin ötesinde Bizanslılar'dan fethettikleri bölgeler için kullandılar. Yalnız Rum adı ise eski mânasını muhafaza ederek Anadolu'da Selçuklular'ın hâkim olduğu yerleri gösteren coğ-

rafi bir isim olarak kaldı. Rumeli, tarihî bir adlandırma olmasının dışında günümüzde İstanbul şehrinin Boğaz'ın batısında kalan kesimlerinin adı olarak Rumeli yakası şeklinde kullanılmakta, ayrıca bu yakada Rumelihisarı ve Rumelikavağı gibi semt adlarına, Boğaz'ın daha yukarı kesimlerinde Rumelifeneri gibi köy isimlerine rastlanmaktadır.

Bizans İmparatoru I. Iustinianos zamanında imparatorluğun kuzey sınırları Tuna ve Drava ırmakları idi. Osmanlı hükümdarları da I. Bayezid'den itibaren Tuna nehri güneyinde uzayan yarımadayı kendi hâkimiyet sahaları şeklinde düşündüler ve Ege denizi adalarını (Eğriboz, Midilli, Rodos) aynı coğrafi-siyasî sınırlar içine soktular. II. Murad, Macaristan ile 1444'te yaptığı antlaşmada Macarlar'ın Tuna'yı aşmayacağına dair söz alırken açıkça bu geleceği takip etmekteydi.

Anadolu Türkleri'nin Balkanlar'da ilk yerleşmesi 660'ta (1262) Selçuklular'dan II. İzzeddin Keykâvus'un Bizans'a kaçıp sığınması hadisesiyle alâkalıdır. İmparator VIII. Mikhaîl Palaiologos ona ve askerlerine yerleşmek üzere Dobruca ilini tahsis etti. Bunun üzerine Anadolu'dan kendisine taraf tar olan bir göçebe Türk grubu Sarı Saltuk Baba ile beraber Dobruca'ya geçti ve otuz kırk oba ile iki üç kasaba oluşturdu. Babadağ kasabasını İbn Battûta 730 (1330) tarihlerinde zikreder. XIII. yüzyılın ikinci yarısında Altın Orda Hanı Berke ve ondan sonra Emîr Nogay, Balkan işlerine yakından müdahale ettiler ve Dobruca'daki müslüman Türkleri'ni himayeleri altına aldılar. Aşağı Tuna üzerinde Sakçı (İsakça) bu tarihlerde bir müslüman şehri ve Emîr Nogay'ın bir karargâhi olarak zikredilmektedir. Nogay'ın ardından Altın Orda Hanı Tohtu, Sakçı'ya oğlu Tukaî Boga'yı yerleştirdi. Nogay'ın oğlu Çeke'yi (Çaka) öldüren Bulgarlar, Dobruca Türkleri'ni rahatsız etmeye başladı. Bunun üzerine Dobruca Türkleri'nden bir kısmı 1307-1311 arasında Anadolu'ya döndü; kalanlar ise Hristiyanlığı kabul etti. 1365 yılına doğru Dobruca'da Balık ve kardeşi Dobrotiç idaresinde kurulmuş olan Dobruca Despotluğu'nu bu Türkler ile Hristiyan Kumanlar'ın kurdukları kuvvetle ileri sürülebilir. Despotluğun merkezi başlangıçta Kaliakra, Osmanlı Türkleri geldiği sırada ise Varna idi.

Batı Anadolu'yu fetheden Aydınoğulları, Saruhanoğulları ve Karesi beyleri donanmalarıyla Ege denizini geçerek Balkanlar'a akınlar yapmaya başladı. Bu akınların en tanınmış kahramanı Aydınoğulları'ndan Gazi Umur Bey'dir. 749'da (1348) Umur Bey'in

vefatıyla Aydınoğulları'nın Latinler'le uğraşmaya mecbur kalması sonucu Rumeli harekâtında öncülük Osmanlılar'a geçti. Sırbistan Kralı Duşan'ın 1345'te ölümünün ardından müttefiki Bizans İmparatoru VI. İoannes Kantakuzenos'un kızıyla evlenen Orhan Bey, Balkanlar'daki etkisini arttırdı. Bizans İmparatorluğu'nda patlak veren ikinci iç savaşta Sırp ve Bulgarlar, V. İoannes Palaiologos'u desteklerken Osmanlılar, Kantakuzenos'un yanında yer aldı. Orhan Gazi'nin, oğlu Süleyman Paşa kumandasında gönderdiği 10.000 kişilik bir kuvvet V. İoannes'i destekleyen Sırp-Yunan kuvvetlerini bozguna uğrattı. 753 (1352) sonbaharında kazanılan bu zafer Osmanlılar'ın Rumeli'de yerleşmesini sağlayan bir dönüm noktasıdır. Bu tarihe doğru Rumeli artık Anadolu gazileri için dâimî bir faaliyet sahası haline geldi. Kendiliğinden toplanan gazi grupları, Bizans'ın iç mücadelelerine katılmak yahut Sırp'lar'a ve Bulgarlar'a karşı yapılan harekâtı desteklemek ve akın yapmak üzere sık sık Rumeli'ye geçmeye başladılar.

Kantakuzenos, Süleyman Paşa'nın bu sefer esnasında Trakya'da bazı noktaları ele geçirdiğini ve boşaltmak istemediğini bildirir ve bunlar arasında yalnız Tzympe'yi (Çimbi, Cinbi, Cimbini) zikreder. Osmanlı kronikleri ise onun Çimbihisarı'nı, Aya-Şiline'yi (Aya-Şilonya), Od-Köklek'i (Balabançık), Eksamiliye'yi (bugün Eksamil), Akça-Burgos'u fethettiğini yazar. 1352'de Süleyman Paşa'nın işgal ettiği ve Kantakuzenos'un boşaltılmasına çalıştığı yerler bu hisarlar olmalıdır. Buna göre Osmanlılar'ın Rumeli'de ilk yerleşmesi 1352 yılında Gelibolu'nun berzah kısmında vuku bulmuştur. Gelibolu'nun fethi bundan iki yıl sonradır. Güvenilir çağdaş bir kaynağa dayandığı bugün kesin olarak meydana çıkan Enverî'nin *Düstûrnâme*'sine göre Osmanlılar'ı Rumeli'ye geçip yerleşmeye teşvik eden Gelibolu tekfurı Asen'in oğludur. Bu zat Müslümanlığı kabul etti ve Melik adını aldı. Onun teşvikiyle Lapseki'de bir gemi yapıldı ve asker sevk edilerek karşı sahilde önce baskınla Akça-Burgos zaptedildi, ardından Kozludere'ye 3000 asker geçip Bolayır'ı aldı. 2 Mart 1354'te bir deprem neticesinde kale surlarının yıkılması üzerine Osmanlılar gelip müdafaasız Gelibolu'yu ele geçirdiler. Kantakuzenos'un verdiği bilgiye göre kendisi 10.000 altın gönderip Çimbihisarı'nı Süleyman'dan almaya çalıştığı bir sırada "Allah'ın takdiri" ile şiddetli bir deprem Trakya'daki şehirlerin hemen hemen tamamını harap etmiş, halk henüz surları ayakta duran şe-

hirlere kaçıp sığınmıştır. Süleyman Paşa bu şehirleri ve bu arada Gelibolu'yu zaptetti. Anadolu'dan Türk halkını getirterek bu şehirlere yerleştirdi. Osmanlılar'ın Rumeli'de yerleşmesi İstanbul'da büyük heyecan ve telaş uyandırdı, bundan sorumlu tutulan Kantakuzenos imparatorluk tahından ayrılmak zorunda kaldı.

Süleyman Paşa, Gelibolu'yu Rumeli'de merkez ediniş akınlardan sonra oraya dönerdi. Onun Rumeli'deki fetihleri Mıgalkara (Malkara), İpsala, Seyitkavağı, Bolayır ve Gelibolu'dur. Osmanlılar, Gelibolu berzah şehirlerinde ve Gelibolu'da yerleştikten sonra üç istikamette uçlar teşkil ederek fetihlere devam ettiler. Birinci uç sahilden Tekfurdağı, Çorlu ve İstanbul; ikinci uç ortadan Konrudağı (Konurhisar, bugün Kurudağ) üzerinden Malkara, Hayrabolu, Vize; üçüncü uç Meriç vadisinde İpsala, Dimetoka ve Edirne istikametinde yapılan fetihlere üs oldu. Osmanlılar'ın Rumeli fütuhatında bu uç sistemi muhafaza edilecek ve fetihler ilerledikçe uçlar üç koldan daha ileri bölgelere kaydırılacaktır. Süleyman Paşa'nın ölümü (758/1357), Orhan Gazi'nin yaşlılığı ve hastalığı yüzünden burada önemli bir sarsıntı ve gerileme oldu. Süleyman Paşa zamanında alınmış bazı şehirler sonradan yeniden fethedildi. Bu dönemde sol kol ucunda Hacı İlbey ve Evrenos Bey faaliyetliydi. Ardından bu uçlar sırası ile İpsala, Gümölcine, Serez, Kara Feriye ve oradan iki kola ayrılıp Tırhala ve Üsküp'e, sağ koldaki uç ise Yanbolu, Karin ovası, Pravadi'ye, oradan ikiye ayrılarak biri Tırnova ve Niğbolu'ya, diğeri Dobruca'ya intikal edecektir. Orta uç Çirmen, Zağra, Filibe'ye, orada ikiye ayrılıp Sofya'ya, Niş'e veya Köstendil ve Üsküp'e geçecektir. Bu üç istikamette yapılan fetihler Rumeli'nin sağ kol, sol kol ve orta kol sancaklarını teşkil etti. Osmanlılar'ın orta kol sancakları durumundaki Edirne ve Sofya beylerbeyi merkezleri oldu. Türk göç ve yerleşme hareketi de bu üç bölgelerini takip etti. Süleyman Paşa'nın yaptığı gibi Osmanlılar, Rumeli'de her yeni ucun teşekkülü ile beraber Anadolu'dan o bölgeye muhacirler ve özellikle savaşçı yörük grupları sevkettiler. Bu uç bölgeleri ileriye intikal ettikçe geride kalan eski uç merkezleri kalabalık medenî Türk şehirleri halinde yükseldi. Bilhassa vakfa dayanan dinî ve ticarî müesseseler bu şehirlerin gelişmesinde esas rolü oynadı. Edirne, Filibe, Serez, Üsküp, Sofya, Silistre, Tırhala, Yenışehir, Manastır bu şekilde başlangıçta uç merkezleri olarak gelişti, uç beylerinin vakıfları ile donatıldı, daha sonra da Ru-

meli'nin bugüne kadar önemini koruyan başlıca şehirleri haline geldi.

Süleyman Paşa idaresindeki Osmanlılar, Rumeli'de ilk fetihlerini yaparken yerli halka kendilerine meylettirecek şekilde muamele ettiler (istimâlet siyaseti). Âşıkpaşazâde'nin, "Onlar bu yerlerin kâfirlerini incitmediler ... İçinden birkaç bellice kâfirlerini tuttular. Cimbi kâfirleri bu gaziler ile müttefik oldular" şeklindeki ifadeleri bu durumu yansıtır (*Târih*, s. 123). Osmanlılar, Rumeli fütuhatında bu siyasete daima sadık kaldılar. Uçlarda gazâ akınları sürerken devlet kendi himayesine giren hristiyanları ve özellikle köylü ahaliyi korumaya ve kendi tarafına kazanmaya çalışıyordu. Mahallî hristiyan derebeyler bertaraf ediliyor, karşı koymadıkları takdirde bunlar da Osmanlı askerî timar kadrolarına alınıyordu. II. Murad ve Fâtih Sultan Mehmed devirlerinde dahi Rumeli'de eski Bizans timar (pronya) topraklarında Osmanlı timar sipahisi olarak bırakılmış hristiyan asker ailelerine rastlanır. Yine Duşan idaresinde eyaletlerde "voynik" (savaşçı) adı altında görülen küçük arazi sahibi askerler Osmanlı devrinde de voynuk adıyla yeni devletin askerî kadrolarında muhafaza edildi. XV. yüzyılda bunlar Makedonya, Tesalya ve Arnavutluk'ta aynı isimle önemli bir miktara varıyordu. Tuna üzerinde kalelerdeki martoloslar ve "eflâk" adı altında askerî nizama tâbi hristiyan göçebeler de kendi beyleri idaresinde Osmanlı askerî kadrosuna alındı. Bu siyaset Osmanlılar'ın Rumeli'de yayılışını kolaylaştırdı. Fakat asıl Ortodoks kilisesini korumaları ve onlara kolaylık sağlamaları Osmanlı idaresinin geniş halk kitleleri ve köylü sınıfı tarafından benimsenmesini sağladı. Bu faaliyetler Balkanlar'da Bizans İmparatorluğu'nun, Bulgar Çarlığı'nın ve Duşan İmparatorluğu'nun parçalandığı bir döneme rastlar. O sırada derebeylik âdetleri Balkanlar'da yerleşmeye ve merkezî kuvvetin yokluğu dolayısıyla derebeylik yayılmasına başlamıştı. Osmanlılar'ın "tefur" adı altında gösterdikleri bu mahallî senyörler toprağı daha sıkı bir şekilde şahsî kontrolleri altında tutmaya çalışmaktaydılar. Osmanlılar, önce ziraat topraklarını mîrî arazi olarak tamamiyle devletin kontrolü altına sokup mahallî derebeyliğe son verdiler; angaryaları sistemli bir şekilde kaldırıp angarya hizmetlerini bir vergi ile (çift resmi) karşıladılar. Osmanlı yayılması karşısında köylü kitlelerinin desteğini sağlamayan senyörler, Haçlı bayrağı altında batıdan gelen Latinler'in ve Macarlar'ın himayesini aramaktaydılar. Katolik olan La-

tinler ve Macarlar, Râfîzî saydıkları yerli Ortodoks halktan nefret etmekte, onları zorla Katolikliğe sokmak için şiddet kullanmaktaydılar. Osmanlılar ise her gittikleri yerlerde metropolitleri tanımak ve himaye etmekle kalmıyor, onlara timarlar veriyor, böylece kendilerini doğrudan doğruya devlet memuru durumuna getiriyor-du.

XIV. yüzyılda Balkanlar'da Türk iskânı da geniş ölçüde kendini göstermiştir. Timur istilâsı Anadolu'dan Rumeli'ye büyük bir göç dalgasına yol açtı. Bundan sonra Osmanlılar, Rumeli'yi gerçek yurtları saymaya başladı ve Edirne devletin başşehri durumuna yükseldi. Osmanlı Devleti'nin Rumeli'de kurulduktan sonra Anadolu'yu içine aldığı iddiası şüphesiz büyük bir hakikat payı taşır. Bu göçler neticesinde Trakya, Doğu Bulgaristan, Meriç vadisi ve ardından Dobruca süratle Türkleşti. Tahrir defterlerine göre yapılan incelemeler, bu bölgelerde XVI. yüzyılda nüfus çoğunluğunun Türkler'de olduğunu kesin biçimde meydana çıkarmıştır. Bu yerleşmenin başlıca vasıflarından biri devletin uyguladığı iskân usulüdür. Bununla beraber daha Orhan Bey zamanından beri süren kendiliğinden göçler de önemlidir. Bu yerleşmenin şartları hakkında bölgede yer adlarının incelenmesi tarihî kayıtları teyit eden neticeler vermiştir. XV. yüzyıl tahrir defterlerinde Trakya ve Meriç vadisindeki köy adlarının Kayı, Salurlu, Türkmen, Akça Koyunlu gibi göçebe yörük gruplarına; Saruhanlı, Menteşeli, Simavlı, Hamitli, Efluganlı gibi Anadolu'da bir yer adıyla alâkalı yerleşik veya göçebe topluluğa; Dâvudbeyli, Turahanlı gibi meşhur askerî önderlere bağlı olanlara; Doğancı, Çavuş, Damgacı, müderris, kadı, sekban gibi Osmanlı askerî sınıf mensuplarına; Karaca Resul, Hacı Timurhan gibi şahıslara, bir zâviye veya vakfa, nihayet Kayacık, Ada, Hisarlı, Yarıcılar, Çömlekçi, Eskicepazar gibi coğrafi görünüşe veya iktisadî duruma bağlı olduğu görülür. Zâviyelerin Türk köylerinin teşekkülünde çok önemli bir rol oynadığına ayrıca işaret etmek gerekir. Adı geçen bölgelerde eski yer adlarının azınlıkta kalması ve daha ziyade kasaba adlarında yashaması kayda değer bir husustur. Türk göçmenleri genellikle müstakil köyler kurmuş ve bunlar duruma göre çeşitli Türk adları almıştır. Genellikle köylerde ve şehirlerde Anadolu'dan gelen müslüman Türkler yerli hristiyan halkla karışmamıştır. Şehirlerde dahi hristiyan mahalleleri ayrıdır. XIV ve XV. yüzyıllarda İslâmlaşma olduğu da görülür. Bu daha ziyade Doğu

Balkan geçitleri, Meriç vadisi ve Via Egnatia yolu civarındaki askerî bölgeleri kapsar. 893-896 (1488-1491) tarihli *Cizye Defteri*'ne göre üç yılda din değiştirenlerin sayısı 255 kişidir; devşirme alınanlar bu sayıya dahil değildir. Ana dilini kullanmayı sürdürenler söz konusu İslâmlaşma'nın en önemli delilini oluşturur. Boşnaklar, Arnavut müslümanları ve Pomaklar bu gibi büyük gruplar olarak dikkat çeker. Sadece Türkçe veya iki dil konuşan müslüman gruplar içinde ana dili Türkçe olanlar tamamıyla Anadolu menşelidir. Kuzey Karadeniz steplerindeki Türkler, Deliorman, Dobruca, Varna yöresindeki Türkler veya Tatarlar, Meriç vadisindekiler gibi bu kategoriye dahil edilebilir. Moldova, Bucak ve Dobruca'daki Nogaylar da bunlara eklenebilir.

Rumeli'de XVI. yüzyılda ziraat sahalarının genişlediği tahrir defterlerinde pek çok ifrazat kaydından anlaşılır. 1535 yılına doğru nüfusun 5 milyona ulaştığı tahmin edilmektedir. Türkler, Balkanlar'a pamuk ve pirinç ziraatını sokmuş ve yaymıştır. İstanbul gibi kalabalık bir merkezin (XVI. yüzyılda nüfusu 400.000 tahmin edilmektedir) ortaya çıkışı Trakya ve Bulgaristan için büyük bir pazar sağladı ve her türlü tarım üretimi teşvik edildi. Osmanlı devrinde Rumeli'de madencilik faaliyeti arttı, yeni maden ocakları açıldı. Sırbistan'da Novobrdo, Kratovo, Rudnik, Trepča, Zaplanina'da bakır, kurşun, altın, demir ve bu arada önemli miktarda gümüş elde edilmekteydi. En önemli gümüş istihsal merkezi Selânik yakınında Sidrekapsi idi. Bosna-Hersek'te çeşitli maden merkezlerinde gümüş ve kurşun çıkarılıyordu. En önemli demir üretimi merkezleri Bulgaristan'da Samakov, Sırbistan'da Vlasina ve Rudnik idi.

Süleyman Paşa, Gelibolu'da devletin esas kuvvetlerinin başkumandanı sıfatıyla beylerbeyi durumunda idi. I. Murad, Edirne'yi alınca (762/1361) İlalası Şâhin'i Eski Zağra (Stara Zagora) ve Filibe istikametinde fütuhatta bulunmak üzere orta uca tayin etti. İlk beylerbeyi merkezi Edirne oldu. Böylece Rumeli bir beylerbeyi idaresinde ayrı bir askerî-idarî bölge olarak meydana çıktı. Bu bölgenin denizle ayrılmış olması devletin fiilen iki idarî bölge halinde ayrılmasını gerektirmekteydi. Osmanlı Devleti'nin ilk beylerbeyliği olan Rumeli beylerbeyliği diğer beylerbeylikler teşekkül ettikten sonra da özel mevkiini muhafaza etti. XIV-XV. yüzyıllarda Rumeli beylerbeyleri umumiyetle merkezde bulunur, vezirler gibi paşa unvanı taşır ve divan top-

lantılarının üyesi olarak müzakerelere katılırdı. Rumeli beylerbeyi devletin timarlı sipahilerinden oluşan en önemli ordusuna kumanda ettiği için Fâtih Sultan Mehmed'in vezîriâzamı Mahmud Paşa ve Kanûnî Sultan Süleyman'ın vezîriâzamı Makbul İbrâhim Paşa aynı zamanda Rumeli beylerbeyiliğini kendi ellerinde tutmuşlardır.

XV. yüzyılda Balkanlar'da yapılan bütün fetihler Rumeli beylerbeyliğine eklendi. Yalnız Tuna'nın güneyindeki arazi değil Tuna'nın ötesindeki Kili ve Akkırman da bu beylerbeyliğe bağlandı (889/1484). Ancak 1541'de Budin beylerbeyliğinin teşkilî üzerine Avrupa'da Osmanlı beylerbeyiliklerinin sayısı arttı. Aynı tarihlerde Bosna da bir beylerbeyilik haline getirildi. 1475'te Promontorio de Campis'in verdiği listede Rumeli'de (Grecia) şu on yedi sancak beyliği zikredilir: İstanbul, Gelibolu, Edirne, Niğbolu ve Zagora, Vidin, Sofya, Sırbıya (Laz-ili), Sırbıya (Despot-ili), Vardar (Erenosoğulları), Üsküp, Arnavut-ili (İskender Bey'e ait), Arnavut-ili (Araniti'ye ait), Bosna (krala ait), Bosna (Stefan'a ait); Arta, Zituni ve Atina; Mora, Manastır. Rumeli beylerbeyi bu on yedi sancaktan yaklaşık 22.000 timarlı asker çıkarıyordu. Ayrıca 8000 akıncı, 6000 azeb vardı.

Kanûnî Sultan Süleyman'ın ilk zamanlarına ait bir Osmanlı belgesinde Rumeli sancakları, bunları o zaman tasarruf eden beylerin derecesine göre livâların isimleri ve sancak beyi hasları gösterilerek şöyle sıralanmaktadır: Paşa, Bosna (sancak beyi hassı: 739.000), Mora (606.000), Semendire (622.000), Vidin (580.000), Hersek (560.000), Silistre (560.000), Ohri (535.000), Avlonya (535.000), İskenderiye / İşkodra (512.000), Yanya (515.000), Gelibolu (500.000), Köstendil (500.000), Niğbolu (457.000), Sofya (430.000), İnebahtı (400.000), Tırhala (372.000), Alacahisar (360.000), Vulçitrın (350.000), Kefe (300.000), Prizren (263.000), Karlı-ili (250.000), Eğriboz (250.000), Çirmen (250.000), Vize (230.000), İzvornik (264.000), Florina (200.000), İlbasan (200.000), Çingene (190.000), Midilli (170.000), Karadağ (100.000), Müsellemân-ı Kırkkilise (81.000), Voynuk (52.000).

Bunlardan Çingene, Müsellem ve Voynuk sancakları muayyen bir mahalle ait sancaklar değildir. Dağınık olan bu zümrelerin her biri bir sancak beyi idaresi altına konmuştur. Tahminen 1534 tarihli bir resmî listede Sofya, İnebahtı ve Florina hariç yukarıdaki bütün sancaklar yer alır. Ayrıca Selânik livâsı zikredilmiştir. Umumiyetle Selânik padişah hasları arasında

alınmakta veya emeklilik olarak vezirlerle verilmekteydi. Sofya da bu tarihlerde padişah hasları arasına alınmıştır. Paşa sancağı Kanûnî Sultan Süleyman'ın ilk zamanlarında Üsküp, Pirlepe, Manastır, Kastorya (Kesriye) şehirlerini içine almakta ve Rumeli'de geniş bir bölgeye yayılmaktadır. Sonraları bu şehirler sancak beyi merkezleri olmuştur.

1018 (1609) yılına doğru Ayn Ali Efendi'nin verdiği listede Sofya ve Manastır, Paşa sancağına eklenmiştir. Bu listede Selânik, Üsküp, Dukakin, Delvine, Kırkkilise, Akkırman (Bender ile beraber) sancaklarına da rastlanır. Buna karşılık bu tarihten önce Rumeli'nin bazı sancakları yeni teşekkül eden Cezâyir-i Bahr-i Sefid, Kefe ve Bosna eyaletlerine verilmiştir. Cezâyir-i Bahr-i Sefid eyaletine verilen sancaklar Gelibolu, Eğriboz, İnebahtı, Karlı-ili ve Midilli'dir. Bosna eyaletine bağlanan sancaklar ise Kilis (Kilis), Hersek, Pojega, İzvornik (Zvornik), Zaçana (Zaçasna veya Pakrac), Rahovica (Orahovica), Kırka'dır (Krkaj). Cezâyir-i Bahr-i Sefid eyaleti 1533'te Barbaros Hayreddin Paşa'ya beylerbeyilik vermek suretiyle meydana çıkmıştır. Özi veya Silistre eyaletine Rumeli'den Silistre, Niğbolu, Çirmen, Vize, Kırkkilise, Bender ve Akkırman sancakları katılmıştır. 1054 (1644) tarihli bir ruûs defterinde Rumeli sancakları Köstendil, Tırhala, Prizren, Yanya, Delvine, Vulçitrın, Üsküp, İlbasan, Avlonya, Dukakin, İşkodra ve Voynuk olarak geçer. XVIII. yüzyılda Mora, Rumeli eyaletinden ayrılarak ayrı bir eyalet haline getirilmiş ve zaman zaman muhassıllık şeklinde idare edilmiştir.

XIX. yüzyılda Tanzimat devrinde Rumeli'nin idarî taksimatı birçok değişikliğe uğradı ve küçük eyaletler teşkil edildi. 1847 yılına doğru Üsküp, Bosna, Yanya, Selânik eyaletleri kuruldu; asıl Rumeli eyaleti ise İşkodra, Ohri ve Kesriye sancaklarından ibaret kaldı. 1864'te ilk vilâyet teşkilâtı uygulandığı zaman Rumeli eyalet merkezi Manastır olarak Kesriye ve Ohri, İşkodra livâlarından ibaretti. 1864'te Tuna vilâyeti (livâları: Rusçuk, Tulçı, Vidin, Sofya, Tırnova, Niş ve Varna) oluşturulduktan sonra birbiri arkasından yeni vilâyetler meydana getirildi (Bosna vilâyeti, İşkodra, Yanya, Selânik ve Edirne) ve Rumeli artık coğrafi bir tabirden ibaret kaldı. Yeni Selânik vilâyeti Selânik, Manastır, Serez, Drama ve Üsküp livâlarını içine almaktaydı. Bulgaristan ayrıldıktan sonra 1894'te Rumeli Edirne, Selânik, Kosova, Yanya, İşkodra, Manastır vilâyetlerine ayrılmış bulunuyordu.

BİBLİYOGRAFYA :

Hicri 835 Tarihli Suret-i Defter-i Sancak-ı Arvanid (nşr. Halil İnalıcık, Ankara 1954, s. 58, 73; Enverî, *Düstûrnâme*, tür.yer.; Âşıkpaşazâde, *Tarih* (Atsız), s. 123, 125; Neşrî, *Cihannûmâ* (Taeschner), I, 49; Ayn Ali, *Risâle-i Vazîfeh-orân*, s. 11-13; Kâtib Çelebi, *Rumeli und Bosna* (trc. J. V. Hammer), Wien 1812; Kantakuzenos, *Histoire de Constantinople* (trc. Cousin), Paris 1674, s. 206 vd., 230, 232, 236, 245-248, 260-295; *Turcicae Descriptio* (Notes et extraits pour servir à l'histoire des croisades au XVe siècle [ed. N. Iorga] içinde), Bükreş 1915, V, 338-339; W. de Tiesenhhausen, *Altınordu Devleti Tarihine Ait Metinler* (trc. İsmail Hakkı İzmirli), İstanbul 1941, s. 221, 282; R. Anhegger, *Beiträge zur Geschichte des Berg-haus im Osmanischen Reiches*, İstanbul 1943, s. 131-212; Z. Velidî Togan, *Umumi Türk Tarihine Giriş*, İstanbul 1946, s. 256, 325; D. A. Zakythinos, *Processus de féodalisation l'Hellenisme contemporain*, Atina 1948, II, 499-514; Gökbilgin, *Edirne ve Paşa Livâsı*, s. 125-150; a.mlf., *Rumelide Yürükler, Tatarlar ve Evlâd-ı Fâtihân*, İstanbul 1957; a.mlf., "Kanuni Sultan Süleyman Devri Başlannda Rumeli Eyaleti, Livaları, Şehir ve Kasabaları", *TTK Belleten*, XX/78 (1956), s. 247-286; Halil İnalıcık, *Fatih Devri Üzerinde Tetkikler ve Vesikalar I*, Ankara 1954, s. 22; a.mlf., "Ottoman Methods of Conquest", *St.I*, II (1954), s. 103-129; a.mlf., "Osmanlılar'da Raiyyet Rusumu", *TTK Belleten*, XXIII/92 (1959), s. 575-581; a.mlf., "Rumeli", *El²* (İng.), VIII, 607-611; Fr. Babinger, *Die Aufzeichnungen des Genuesen Iacopo de Promotorio de Compis über den Osmanenstaat um 1475*, München 1957, s. 48-55; Hazim Şabanović, *Bosanski Pašaluk*, Sarajevo 1959, tür.yer.; J. R. Lampe – M. R. Jackson, *Balkan Economic History: 1550-1950*, Bloomington 1982, tür.yer.; N. Todorov, *The Balkan Town: 1400-1900*, Seattle 1983, tür.yer.; E. Hösche, *Geschichte der Balkanländer von der Früzeit bis zur Gegenwart*, München 1988, tür.yer.; F. Adanır, "Tradition and Rural Change in South-Eastern Europa during Ottoman Rule", *The Origins of Backwardness in Eastern Europe: Economics and Politics from the Middle Ages until the Early Twentieth Century* (ed. D. Chiro), Berkeley 1989, s. 117-176; Bilal Şimşir, *Rumeli'de Türk Göçleri*, Ankara 1989, tür.yer.; B. Jelavitch, *History of Balkans*, Cambridge 1991, tür.yer.; P. Wittek, "Le sultan de Rüm", *Annuaire de l'institut de philo et d'histoire orientales et slaves*, VI, Bruxelles 1938, s. 361-390; a.mlf., "Yazidgioglu Ali on the Christian Turks of the Dobruca", *BSO-AS*, XIV (1952), s. 639-668; Münir Aktepe, "Osmanlı'nın Rumeli'de İlk Fethettikleri Çimbi Kalesi", *TD*, I (1950), s. 303, 304; Ö. Lutfi Barkan, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Bir İskan ve Kolonizasyon Metodu Olarak Sürgünler", *İFM*, XV/1-4 (1955), s. 209-237.

HALİL İNALCIK

RUMELİ DEMİRYOLU

İstanbul'u Balkan şehirleriyle
Avrupa'ya bağlayan
demiryolu hattı.

İngiliz mühendisi Stephenson'un girişimiyle ilk tren 1830 yılında Liverpool-Manchester arasında işlemeye başladı ve bundan kısa bir süre sonra demiryolu Osmanlı Devleti'nin gündemine de girdi. İngiltere'nin Hindistan yolunu kısaltma teşebbüsleri çerçevesinde Albay François Chesney, 1836'da İskenderun-Birecik arasında bir demiryolu yapımı için faaliyete geçtiyse de proje sonuçlandırılmadı. Demiryolunun ortaya çıkışından itibaren Osmanlı İmparatorluğu'nda öncelikle devlet imkânları ile demiryolu yapılması düşünüldüyse de bunun için yeterli sermaye ve teknik eleman bulunmaması yüzünden yabancı şirketlere imtiyazlar verilmesi yoluna gidildi.

1855 yılının sonlarında Osmanlı hükümeti basın aracılığı ile Avrupa sermaye çevrelerine bir çağrıda bulundu. Buna göre hükümet İstanbul-Belgrad arasında bir demiryolu yaptırmak istediğini, bu sebeple Avrupa'nın tecrübe ve sermayesine ihtiyacı bulunduğunu duyuruyordu. Devlet ilk demiryolu yatırımını, bu yıllarda Balkanlar'da artma eğilimi gösteren isyanların bastırılmasında ve muhtemel bir Rus savaşında asker sevkiyatını kolaylaştırmak için Rumeli'ye yapmayı düşünüyordu. Yine bu yıllarda Avrupa ile siyasî bütünleşme arzusu vardı ve Avrupa hatları ile irtibat kuracak bir demiryolu bu bütünleşmeyi sağlayacaktı. Ayrıca Balkanlar'ın tarım ürünleri demiryolu sayesinde kolayca taşınabilecek, Balkan prensliklerinin ticareti Osmanlı Devleti üzerinden gerçekleşeceğinden bu beylikler devlete daha fazla bağlanma ihtiyacı hissedeceklerdi. Osmanlı Devleti'nin çağrısına ilk cevap İngiliz par-

lamenteri Labro'dan geldi ve kendisiyle 23 Ocak 1857 tarihinde mukavele yapıldı. Buna göre İstanbul'dan Edirne ve Şumnu yoluyla Rusçuk'a, Edirne'den Ege denizi kıyısında bulunan Enez'e demiryolu yapma imtiyazı doksan dokuz yıl müddetle Labro'ya verildi. Labro hemen hazırlıklara giriştiyse de gerekli sermayeyi temin edemediğinden imtiyaz feshedildi. Bu sırada İngiliz şirketlerine verilen çeşitli imtiyazlarla 1851-1856 yılları arasında 211 kilometrelik İskenderiye-Kahire, 1857-1860 yıllarında 66 kilometrelik Köstence-Çernavoda ve 1856-1866 arasında 130 kilometrelik İzmir-Aydın hattı yapıldı. Bunlar ülkenin Afrika, Avrupa ve Asya topraklarında ki ilk demiryolu hatlarını oluşturuyordu.

Rumeli demiryolları için ikinci imtiyaz 1860'ta Charles Liddell, Lewis Dunbar, Brodie Gordon ve Thomas Page adlı müteşebbislere verildi. Fakat bunlar da yükümlülüklerini yerine getiremediklerinden mukaveleleri feshedildi. 31 Mart 1868'de Belçikalı Van der Elst kardeşlerle yeni bir mukavele imzalandı. İmtiyazı alan Van der Elst Kumpanyası, İstanbul-Küçükçekmece arasında inşaat çalışmalarına başladı. Bu bölümün 1 Mart 1869 tarihinde bitirilmesi gerekiyordu. Bu tarih yaklaştığı halde inşaatta bir ilerleme sağlanamayınca şirketin işi yürütmeyeceği anlaşıldı. Bunun üzerine Ermeni asıllı Nâfia Nâzırı Dâvud Paşa Avrupa'ya gönderildi. Burada çeşitli temaslarda bulunan Dâvud Paşa yahu-di banker Baron Hirsch ile görüştü. Hirsch büyük iddialarla inşaata tâlîp oldu ve gerekli sermayeyi kendisinin sağlayacağını taahhüt etti. 17 Nisan 1869 tarihinde Dâvud Paşa ile Hirsch arasında Rumeli Demiryolları Mukavelesi imzalandı. Mukaveleye göre İstanbul'dan başlayarak Bosna'dan geçip Edirne, Filibe, Enez, Burgaz ve Selânik'e uğrayarak Sava nehrine kadar 2000 km. civarında bir demiryolu hattı

RUMELİ AĞASI

Osmanlılar'da Acemi Ocağı'nın
Balkanlar'dan yapılan
devşirme işleriyle görevli
yüksek rütbeli zabıtlarından
birinin unvanı
(bk. DEVŞİRME).

XX. yüzyılın
başında
Rumeli
demiryollarının
önemli
merkezlerinden
olan Selânik
İstasyonu

